

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 319. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218342217264/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

over den ihjelslagne. Og som forbliver trofast mod sin kærlighed, selvom hun ikke forstår mønstret (*uden Forklarelse*). Gruppen kan siges at afspejle Silvios situation for mødet med signora Clara. Han har stadig ikke fundet *Forvandlingsøjeblikket*, men anerkender alligevel ikke nogen nødvendighed, for den kan kaldes *skøn*.

I *Pompeji* resumeres situationen: Silvios kyskhedskrav kan kaldes *renligt*, hvad der sammenlignes med, at man i oldtiden ikke tålte animalsk liv i *Byernes renlige Midte*. Lidenskaberne har trukket sig tilbage – som havet fra *Porta Marina*: på den tørre slette gror kun valmuer, hvori lidenskaben som nævnt har koncentreret sig som gift. Denne fordærvede pragt sammenlignes med *smaa, røde Kardinaler*, kyskhedens overste vogtere.

I *Anden Bog* er alt anderledes: her møder Silvio en kvinde, som genskaber himlen på jorden – *I Ligurien*. Vagnetstrofen antyder, hvad hun er: *et Portræt*, et billede, en betydning, men dette billede træder ud af sin ramme og åbner sig for ham i sanseligt nærvær blandt virkelighedens mange dagligdags ting.

Det er det, der sker – og Silvio resumerer først historien for sine parisiske tilhørere i billedet af *Valfarten til Mont' Allegro* – sammen med den kvinde, der først kaldes *Pavens Madonna* (s. 222 og s. 232) for nu i prosadigtet at fremstå som Clara. Hun er hans ligesindede, en *condit-amour*, der med indsigt forstår at tilfredsstille de højstemte forventninger, som han hidtil ikke har kunnet få indfriet. Hun kender intet til *Køb eller Salg* (jf. s. 12), *naar Kongen er naadig*: hun er selv *Dronning af England* og samtidig gavmildheden selv. Solen følger dem og havet kan de hele tiden se, men de når tilsidst ind under de skygefulde egetræer, og Clara kan da tilberede Silvio et måltid, der i fortættet symbolværdi associeres med den hellige nadver.

Fortælleren har nu fortalt alt; spændingen er dog stadig intakt (jf. s. 325) – for hvad foregår der egentlig her? Det redegøres der (næsten) kronologisk for i de følgende kapitler – op til Epilogen.

Handlingen er enkel nok. Silvio synes, at han er nået til ende med sin skæbne; han vil hjem, men tiltrækkes af en italienerinde på hotellet, der overfor en rejseledsagerske fortæller sin livshistorie. *En ny, sød og smilende Maane* går op på Silvios himmel; *hun* arrangerer et møde, hvortil han modstræbende kommer, men efterhånden fortrylles han mere og mere af hendes væsen – og han overgiver sig.